

at bruge denne Benævnelse, tør jeg forsikre det ærede Medlem om, at der ikke fra Formandspladsen vil ske Paatale overfor en saadan Undladelse, ikke en Gang naar jeg beklæder Formandsstolen — det ærede Medlem mente nemlig, at jeg vilde gøre en Undtagelse i saa Henseende. En anden Sag er jo, at man kan følge det gamle Ordsprog: Høflighed koster ingen Penge.

S. C. Nørgaard: Maa jeg allerførst rette et Par Ord til den højtærede Finansminister. I min forrige Tale fremsatte jeg Ønsket om, at der fra Landsoverskatteraadets Side blev vist nogen Varsomhed særlig overfor Folk, som ikke fører noget detailleret Regnskab, i Tilfælde af, at Landsoverskatteraadet vilde tage deres Skatteansættelse op for flere Aar tilbage. Denne min Henstilling har den højtærede Minister benyttet som en Anledning til at tillægge mig Ønsket om at beskytte Skattesnydere og lignende. Det har selvfølgelig aldrig været i min Tanke, hvad jeg vil haabe, at det i og for sig er uforødent at fremhæve. Jeg synes ikke, den højtærede Minister har Ret til at skubbe mig en saadan Tankegang i Skoene, thi hvis den højtærede Minister vil se efter i mine Udtalelser, vil han finde, at jeg netop begyndte min korte Omtale af dette Forhold med at sige følgende, som jeg med Formandens Tilladelse vil citere, for at det kan blive fuldt korrekt gengivet: „Der er selvfølgelig ikke noget at sige til, at der bliver taget fat paa de rigtige Skattesnydere, det er der ingen, der har noget imod“. Jeg tænkte mig, at det, naar jeg saa afgjort straks udtalte dette, skulde være nok, og at jeg dermed havde sikret mig imod, at man fra Ministerens eller andre Medlemmers Side vilde tillægge mig netop noget saadant, som man altsaa har ønsket at tillægge mig. Jeg udtalte umiddelbart derefter, at det, jeg ønskede, var, at der skulde handles med Varsomhed overfor Folk, som ikke er Skattesnydere, men hvis Ansættelse Landsoverskatteraadet alligevel vil tage op til fornyet Overvejelse, fordi de har fundet noget uregelmæssigt ved deres Skatteansættelse. Jeg nævnte endog saa særlige Forhold, saaledes nævnte jeg, at jeg ved, at Landsoverskatteraadet har taget Skatteansættelsen op for Folk, som har haft nogle enkelte Børn hjemme, fordi man har ment, at de ikke var fuldt ud inddraget eller for andres Vedkommende var for stærkt inddraget i Skatteansættelsen. Det var dette Forhold, jeg tænkte paa, naar jeg henstillede, om det ikke vilde være

rigtigt, at Landsoverskatteraadet gav en almindelig Bemyndigelse til Sogneraadene og Skatteraadene til at være opmærksom paa dette Forhold og derefter lod en saadan Sag ligge, hvis der eventuelt tidligere skulde være sket et eller andet Uheld eller noget forkert paa dette Omraade. Jeg er i og for sig enig med det ærede Medlem Hr. Pinholt i, at man kunde faa en bedre Ordning ved at dele Landsoverskatteraadet i to Dele, om man saa maa sige, en undersøgende og en dømmende Del, thi den almindelige Befolkning har noget vanskeligt ved at frigøre sig for en Tilbøjelighed til at sige som saa i de Tilfælde, hvor Landsoverskatteraadet har rejst en Sag, at hvor Sagen er rejst, vil man ogsaa have et Resultat. Man ræsonnerer saaledes ud fra den Betragtning, at naar Sagen er rejst, vil det blive betragtet som en Falliterklæring fra Landsoverskatteraadets Side, at de ikke kan føre Sagen igennem, men maa give Slip paa vedkommende Mand. Jeg tror, jeg tør sige, at saaledes er den almindelige Opfattelse, og derfor kunde jeg ønske, man kom til en anden Ordning, og det var det, jeg i særlig Grad gjorde mig til Talsmand for. Selvfølgelig vil det ogsaa i nogen Grad indskrænke Landsoverskatteraadets Arbejde, man kan vel ogsaa med nogen Ret sige, at derved vil i nogen Maade den Skattejagt, der foregaar, falde bort af sig selv. Det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen bebrejdede mig, at jeg havde kaldt Landsoverskatteraadets Arbejde en Skattejagt. Det kan godt være, det er for stærkt et Ord, jeg ved det ikke, men jeg vil godt følge det ærede Medlem deri og henholde mig til den Udtalelse, han brugte om det, nemlig en Klapjagt — om det er en mildere Betegnelse, ved jeg ikke, men det skal i hvert Fald ikke skille os ad. For Resten mener jeg ikke, at det er et for stærkt Udtryk, naar man ser paa den Fremgangsmaade, Landsoverskatteraadet har anvendt i det Eksempel, som det ærede Medlem Hr. Pinholt fremdrog, thi jeg synes, det ser ud, som om det har været en mindre tiltalende Fremgangsmaade. Min Mening har altsaa ikke været atforsvare Skattesnyderne, det kunde aldrig falde mig ind, jeg har villet noget ganske andet; jeg har allerede nævnt det, og jeg skal derfor ikke gaa længere ind paa det. Jeg skal slutte mine Bemærkninger om denne Sag med at sige, hvad jeg allerede sagde første Gang, jeg havde Ordet, at jeg forstaaer godt, der ikke kan undværes en Kontrol med Skatteansættelserne, og at denne Kontrol selvfølgelig maa have Ret til at gribe ind, hvor den